



05-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – দেহ সহিত সকলো পাহৰি সম্পূৰ্ণ বেগ'ৰ (ভিক্ষুক) হোৱা, শিৱপুৰী আৰু বিষ্ণুপুৰীৰ সৈতে নিজৰ বুদ্ধি যোগ লগোৱা"

***প্ৰশ্ন:-** কোনটো কথাত তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ সমান বিশাল অন্তৰৰ হ'ব লাগে?

***উত্তৰ:-** যেনেদৰে বাবা বিশাল অন্তৰৰ হৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ পৰা আৰ্জনা লৈ বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিয়ে তেনেকৈ তোমালোকো বিশাল অন্তৰৰ হ'ব লাগে। ঠায়ে ঠায়ে গড়লি ইউনিভাৰ্চিটি খুলি দিয়া। 3-4 জনেও যদি ভাল পদ পায়, তেন্তে সেয়াও অতি সৌভাগ্যৰ কথা। সু-সন্তান হৈ সৎগুৰুক প্ৰত্যক্ষ কৰোৱা। কেতিয়াও কাৰো পৰা ধন আদি নিবিচাৰিবা।

***গীত:-** বচপন কে দিন ভুলা না দেনা..... (শৈশৱৰ দিনবোৰ পাহৰি নাযাবা.....)

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলক মনোৰঞ্জন দিবলৈ এই গীতবোৰ ৰচা হৈছে। বাপদাদা আৰু মম্মা। মম্মা দুগৰাকী। আইতা (গ্ৰেণ্ড মাদাৰ) আৰু মাতা। এয়া তোমালোকৰ আইতাও হয়। তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান আৰু আৰু শিৱৰ নাতি হোৱা। মম্মাও ব্ৰহ্মাৰ সন্তান সৰস্বতী। শিৱবাবাৰ নাতিনী। সন্তানসকলক চম্ভালিবৰ বাবে জগত অম্বা নিমিত্ত হৈছে। শিৱবাবা হৈছে বহুৰূপী। তেওঁ অনেক ধেমালি (খেলপাল) কৰে। মনোৰঞ্জন হয় নহয়। যেতিয়া বিবাহৰ বাগদান হয় তেতিয়া বহুত মনোৰঞ্জন কৰে আৰু যেতিয়া বিয়াৰ সময় হয় দুজনেই ফঁটা কাপোৰ পিন্ধি লয়। তেল সানে। এই ৰীতিও ইয়াৰেই। তোমালোক সন্তানসকলকো বাবাই বুজায়- সম্পূৰ্ণ ভিক্ষুক হোৱা। যেতিয়া একো নাথাকিব তেতিয়া সকলো পাবা। দেহ সহিত একোৱেই যেন নাথাকে। শিৱপুৰী, বিষ্ণুপুৰীৰ ফালেহে বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। আৰু কোনো বস্তুতে যেন আসক্তি নাথাকে, সেয়েহে চোৱা বাবাই সন্তানসকলক মনোৰঞ্জন কৰায়। এয়াও বাবাৰ অনেক ৰহস্যৰ এটা। চোৱা মীৰাৰ কিমান গায়ন আছে। পৱিত্ৰতাৰ বাবেই লাজ-মান ত্যাগ কৰিছিল। কিমান নাম ওলাইছিল। তেওঁতো অমৃতো নাপালে। কেৱল কৃষ্ণৰ প্ৰতি প্ৰেম আছিল। কৃষ্ণপুৰীলৈ যাম, সেয়েহে বিষ ত্যাগ কৰিছিল। যেনেকৈ পতিৰ মৃত্যুৰ পাছত স্ত্ৰী সতী (সতীদাহ) হয়। এতিয়া এনেকুৱাতো নহয় যে মীৰাই স্মৰণ কৰি কৰি কৃষ্ণপুৰীলৈ গ'ল। কৃষ্ণপুৰীতো নাই। মীৰাৰ 5-7 শ বছৰ হৈছে চাগৈ। ভক্তি বহুত ভাল আছিল সেয়েহে কোনো ভাল ভক্তৰ ঘৰত জন্ম লৈছে। তেওঁৰ নামৰ কিমান চৰ্চা হৈ আহিছে। এয়াতো ভক্ত মীৰা আছিল, তোমালোক প্ৰকৃত জ্ঞান মীৰা হোৱা। তোমালোক আহিছাই সূৰ্য্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী মহাৰাণী হ'বলৈ। যদিও প্ৰথমতে অশিক্ষিতই শিক্ষিতৰ চৰণ ধুইছিল, কিন্তু মহাৰাণীতো হ'বা নহয়। যদি শৈশৱক পাহৰি হাত এৰি দিয়া তেন্তে কেতিয়াও মহাৰাণী হ'ব নোৱাৰিবা আৰু প্ৰজাতো কম পদ পাবা। বৈকুণ্ঠলৈ আহিবা কিন্তু কম পদ পাবা। বাবাই বুজাইছে ভক্তি কৰোঁতা সকলকো সুধিব লাগে যে তোমালোকে কি বিচৰা? কৃষ্ণৰ ভক্তি কিয় কৰা? নিশ্চয় তেওঁৰ ৰাজধানীলৈ যোৱাৰ হেঁপাহ থাকিব। কিন্তু তালৈ যাবা কেনেকৈ? বহু মানুহে কয় আমাক শান্তি লাগে। কিন্তু আশান্তিতো গোটেই দুনিয়াতে আছে নহয় জানো। এজনে শান্তি পালে কি হ'ব? মই তোমালোকক 21 জন্মৰ বাবে সৰ্বদা সুখী কৰি তুলিব পাৰো। দেৱতাসকল এই ভাৰততে সৰ্বদা সুখী আছিল। এতিয়া সেই ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। ইয়াতটো হয়েই মায়াৰ ৰাজ্য। শান্তি পাব নোৱাৰি। শান্তিৰ বাবে পৃথক স্থান আৰু সুখৰ বাবে পৃথক স্থান আছে। সুখধাম মানে সকলো সুখী। কোনো এজনো দুখী নাথাকিব। আৰু দুখধামত আকৌ এজনো সুখী

নাথাকিব। যেনে ৰজা ৰাণী তেনে প্ৰজা, ইয়াত সকলোৱে দুখী। সুখধামত জনোৱাৰো কেতিয়াও দুখী নহয়। শান্তিৰ দুনিয়া পৃথক, যাক নিৰ্বাণ ধাম বুলি কোৱা হয়। বুদ্ধ সিপাৰে নিৰ্বাণত গ'ল। কিন্তু কোনোৱে যোৱা নাই। যদি নিজে গুছি গল, তেন্তে কি কৰি থৈ গ'ল। সকলোৱে দুখী। সকলোৱেই যুদ্ধ কৰি আছে। বাৰ্মা (Burma), চিলন্ (Ceylon) আদি বৌদ্ধধৰ্মী। তেওঁলোকেও কয় হিন্দু ওলাই যাওক। সহ্য কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া বাবায়ো দেখিছে অনেক ধৰ্ম হৈ যোৱাৰ বাবে সহন কৰিব নোৱাৰে, সেইবাবে সকলোকে পোনচাতেই উলিয়াই দিয়ে। সত্যযুগত কেৱল এটাই ধৰ্ম থাকে। এই সকলো জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। চিত্ৰ হাতত লৈ বানপ্ৰস্থিসকলৰ সেৱা কৰিব লাগে। মন্দিৰবোৰত সোমাই যাব লাগে। তেওঁলোকৰ লগত কথা-বতৰা পাতিব লাগে। শংকৰৰ আগত শিৱলিংগ দেখুওৱায়। তেন্তে নিশ্চয় তেওঁ শংকৰতকৈ ডাঙৰ হ'ল নহয় জানো! যদি শংকৰ ভগৱানৰ ৰূপ হয়, তেনেহলে আকৌ তেওঁৰ সন্মুখত শিৱলিংগ ৰখাৰ কি দৰকাৰ! এই সকলোবোৰ সন্যাসীয়ে প্ৰচাৰ কৰা কথা, তেওঁলোকে নিজকে ব্ৰহ্মজ্ঞানী, তত্ত্বজ্ঞানী বুলি জাহিৰ কৰে। শিৱৰ বিষয়েটো তেওঁলোকে নাজানেই। ব্ৰহ্মতত্ত্বতো নিবাস কৰা স্থান। তেওঁলোকেতো ব্ৰহ্ম আৰু তত্ত্বক একে বুলি নামানে। অচ্ছা, যদি ব্ৰহ্মজ্ঞানী, তত্ত্বজ্ঞানী হয় তেন্তে নিজকে শিৱ বুলি কিয় কয়? তেওঁলোকেতো ভাবে শিৱও এজনেই, ব্ৰহ্মও এজন। যদি এজনেই হয় তেন্তে তিনিটা বেলেগ বেলেগ নাম কিয় দিছে? শিৱৰতো লিংগৰূপত পূজা হয়। ব্ৰহ্ম অথবা তত্ত্বৰ পূজা কি ৰূপত দেখুৱাইছে? সেয়াটো নিবাস কৰা স্থান। মনুষ্যতো একেবাৰে মূৰ্ছিত হৈ গৈছে। তোমালোক সন্তানসকলো এতিয়া ছটিয়াৰ হ'ব লাগে। সন্যাসীসকলৰ মাজৰ পৰাও কোনোবা ওলাব, যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব, তেওঁলোকে তৎক্ষণাত জ্ঞান বুজি ল'ব। কোনোবা যদি 3-4 জন্ম আগতে ধৰ্মান্তৰ হৈছে তেওঁলোক ইমান সোনকালে নাহিব। অলপতে যোৱাসকল তৎক্ষণাত ওলাই আহিব। বাবাৰ আকৰ্ষণ আছে নহয় জানো। আত্মাসকল বেজী, বাবা হৈছে চুম্বক। এতিয়া বেজীবোৰত মামৰে ধৰিছে। মামৰে ধৰা বেজী ওপৰলৈ কেনেকৈ যাব। মামৰে ধৰা বস্তু কেৰাচিনত ডুবাই ৰখা হয়। বাবাই জ্ঞান অমৃতৰে সকলোৰে মামৰ আতৰ কৰে, পুনৰ আমি সঁচা সোণ হৈ যাম। তোমালোক এতিয়া পাথৰনাথৰ পৰা পাৰসনাথ হৈ আছা। ভাৰত পাৰসপুৰী আছিল। এতিয়া সোণৰ দাম কিমান বৃদ্ধি পালে। পুনৰ তাত বহুত সস্তা হৈ যাব। এতিয়া এই ভাৰত পাথৰপুৰী হৈ গৈছে। আকৌ পাৰসপুৰী হ'ব। আমাৰ বুদ্ধিত সেই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। গোটেই দিন বুদ্ধিত চক্ৰ ঘূৰাই থাকিলেহে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা-ৰাণী হ'ব। দুনিয়াত এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা, সত্য যুগত যিয়ে ৰাজত্ব কৰে তেওঁলোকৰ 84 জন্ম, আকৌ ত্ৰেতাৱাসী সকলৰ নিশ্চয় কম হ'ব। ক'ত 84 জন্ম, ক'ত 84 লাখ দেখুওৱায়। ইমান জন্ম হ'লে কল্পও সিমান দীঘলীয়া লাগিব। আচলতে এয়া সকলো মিছা। সদায় প্ৰথমতে চিত্ৰ সন্মুখত ৰাখিব লাগে। টকা-পইচা কেতিয়াও নিবিচাৰিব। তোমালোকৰ কাম হ'ল তেওঁলোকক দিয়া। কিবা দিব লগা থাকিলে নিজেই দিব। কোনোবাই দাম সুধিলে ক'বা - বাবাতো দৰিদ্ৰ নিবাসী। দৰিদ্ৰৰ বাবে বিনামূলীয়া। বাকী ধনীসকলে যিমানেই দিব আমি সিমানেই ছপাম। পইচা আমি নিজৰ কামত নলগাওঁ। যি পোৱা যায় সেয়া আনৰ কামতে লগোৱা হয়। ধনীসকলেইতো ধৰ্মশালা আদি বনাব নহয় জানো। অৱশ্যে দুখীয়াইও বনাব পাৰে, ইয়াত খৰচ একো নাই। যেনেকৈ ককোৰ গাঁৱৰ মাতাই চেণ্টাৰ খুলিব খোজে। এনেকুৱা গড়লি ইউনিভাৰ্চিটিত 3-4 জনেও যদি ভাল পদ পাই যায় তেন্তে সেয়াও অতি সৌভাগ্যৰ কথা। এই ক্ষেত্ৰত বিশাল অন্তৰৰ হ'ব লাগে। চোৱা, বাবা কিমান বিশাল অন্তৰৰ। আৱৰ্জনা লৈ বাদশ্বাহী দি দিয়ে। সু-সন্তানেহে বাবাৰ সেৱা কৰিব পাৰে। কু-সন্তানে কি কৰিব। কু-সন্তানক জানো পিতাই সম্পত্তি দিব। তোমালোকেও সৎগুৰুক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। কাম বা ক্ৰোধৰ বশৱৰ্তী হৈ সৎগুৰুৰ নিন্দা কৰালে পদ নাপাব। বহুত চম্ভালি চলিব লাগে।

তোমালোকে সকলো ধৰ্মালম্বীকে বুজাব লাগে। মুছলমানকো বুজোৱা – তোমালোকে খোদাৰ বন্দনা কৰা গতিকে নিশ্চয় তেওঁৰে বন্দা (ভক্ত) হ'লা। খোদা ক'ত? খোদাইহে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান দিব পাৰে। তেওঁতো শান্তিধামত থাকে। তেওঁক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকে শান্তিৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা। অধিকাৰ লওঁতে লওঁতে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব আৰু তোমালোক খোদাৰ ওচৰলৈ গুচি যাব। এই জ্ঞান সকলো ধৰ্মৰ বাবে। এয়া একেবাৰে নতুন কথা। জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বৈতৰণী পাৰ হৈ যায় আৰু ক'লৈকো যোৱাৰ দৰকাৰেই নাথাকে। তেন্তে, মিঠা সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাবা গতিকে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। চোৱা, ভাৰতত পৱিত্ৰতা নাই বাবে হাবাখুৰি খাই ফুৰে। কিমান হাংগামা হয় - গান্ধীয়ে যি শিকাই গল, প্ৰজাই সেয়া অনুসৰণ কৰি আছে। মেতৰ, মজদুৰ, ড্ৰাইভাৰ আদিয়ে স্ট্ৰাইক্ (ধৰ্মঘট) কৰিলে চৰকাৰৰ অৱস্থা নোহোৱা হৈ যায়। চৰকাৰে তেওঁলোকক স্পষ্টকৈ কৈ দিয়ে যে ইমান খৰচ আমি যোগাৰ কৰো ক'ৰ পৰা। তেতিয়া তেওঁলোকে কয়- তোমালোকেতো উপভোগ কৰি টকা খৰচ কৰা, কিমান ধন একত্ৰিত কৰিছা। আমি জানো অপৰাধ কৰিছো?, আমাক দৰমহা লাগিবই। স্ট্ৰাইক্ কৰিলে কাম বন্ধ হৈ যায়। এই সকলোবোৰ হ'বই। কৰবাত খাদ্য-শস্য নাপাব, গাখীৰ নাপাব। য'তে-ত'তে গণ্ডগোল। এই সকলোবোৰ হাংগামা হোৱাৰ পাছত শান্তি হ'ব। অৰ্জুনক বিনাশ আৰু বিষ্ণুপুৰীৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাইছিল নহয়। তোমালোকৰো এতিয়া হৈ আছে। চোৱা তোমালোক কিমান আদৰৰ সন্তান। বহুত জন্মৰ পিছত আহি লগ পাইছা গতিকে সম্পূৰ্ণ সৌভাগ্য গঢ়ি লোৱা।

(জোৰেৰে বৰষুণ দি আছিল) চোৱা, বাবাৰো জ্ঞান বৰ্ষা বহুত হোৱাৰ বাবে সেই বৰষুণো বহুত হৈছে। বৰষুণৰ বাবেও যজ্ঞ ৰচে, শান্তিৰ বাবেও যজ্ঞ ৰচে, কিন্তু পিচ্ফুলতো (শান্তিৰে ভৰপূৰ) এজনেই ভগৱান। তেওঁ যেতিয়া আহিব তেতিয়াহে শান্তিৰ জ্ঞান দিব। দিওঁতাতো তেওঁৰেই। ভাল সন্তানক মিঠা (tollput) বুলি কোৱা হয়। মিঠাই খুউওৱা হয় সেয়া স্থূল মিঠাই, এয়া ৰুহানি (আত্মিক) মিঠাই যি ৰুহানি পিতাই দিয়ে। দেহী-অভিমানী হৈ থকাটো অতি উচ্চ লক্ষ্য, ইয়াৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাবাই কয় ৪ (আঠ) ঘণ্টাতো দেহী-অভিমানী হৈ থাকা। তাৰ পিছত লাগিলে শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে কৰ্মও কৰা। ৰাত্ৰিবেলা জাগা তেতিয়া বহুত ভাল লগন লাগিব। উপাৰ্জন হয় নহয় জানো। হে নিদ্ৰাজিৎ সন্তানসকল, মোক প্ৰতি উশাসতে স্মৰণ কৰা। বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰা। ৰাতিয়ে দিনে যিমানে যোগত থাকিবা সিমানেই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। যিমানে জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰিবা সিমানে উপাৰ্জন হ'ব। বাকী সেৱাতো বহুত আছে। বাবাক সুধিলে বাবাই ক'ব বহি থাকা। আৰাম কৰা। এয়া সুধিবলগীয়া কথা নহয়। বাবাই সমাজৰ লাজ-মান, কুলৰ কথা ভাবিছিল জানো! হেৰ' বাদশ্বাহী পোৱা যায়। অৱশ্যে এয়াও হয় যে সকলোৰে নিজা নিজা পাৰ্ট আছে। আকৌ বাবাক সুধিব লাগে। প্ৰত্যেকেই নিজৰ নিজৰ কাৰণে ৰায় ল'ব লাগে কাৰণ সকলোৰে কৰ্মবন্ধন বেলেগ। ধন আছে যদি অলৌকিক সেৱাত সফল কৰিব লাগে। সন্তানসকল মহাবীৰ হ'ব লাগে। গোৱাও হয় - মোৰ কেৱল এজন শিৱবাবা, আন কোনো নাই। তেওঁৰেই সকলোৰে পিতা। শিৱবাবাই কয় মই সকলোকে উভতাই নিবলৈ আহিছো। পিতাই কয় এই দুনিয়াত এজনো মনুষ্য ত্ৰিকালদৰ্শী, আন্তিক নহয়। সকলো নাস্তিক। পিতাক নাজানে। বাকী তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কৰোঁতা অনেক আছে। মায়াও কোনো কম নহয়, এই মায়াৰ ওপৰতে জয়ী হ'ব লাগিব সেইবাবে কৰচ পিন্ধি থাকিব লাগে। কৰচৰ অৰ্থই হ'ল মনমনাভৱ। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা, দেহী-অভিমানী হোৱা। এই অন্তিম জন্মত তোমালোক এবাৰেই দেহী-অভিমানী হোৱা। আকৌ সত্য যুগৰ পৰা কলিযুগলৈকে এই দেহী-অভিমানী হোৱাৰ শিক্ষা কোনেও নিদিয়ে। এই সময়তে দেহী-অভিমানী হ'বলগীয়া হয় কাৰণ এতিয়া শৰীৰ এৰি মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। দেৱতাসকল দেহী-অভিমানী কয় হ'ব, তেওঁলোক জানো উভতি যাব লাগিব। এই জ্ঞান তোমালোকে এতিয়া পোৱা। তোমালোক অশৰীৰী আছিল পিছত এই শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰিলা, এতিয়া পুনৰ শৰীৰ এৰি উভতি যাব

লাগিব। নিজৰ অৱস্থা অটল বনাব লাগে। মায়াৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিবই লাগিব। হংস আৰু বগলী একেলগে থাকিলে বাধা-বিঘিনি আহে। অসুৰৰ উপদ্ৰৱ সহন কৰিব লাগিব। ঘৰত থাকিয়ে প্ৰতিজ্ঞা কৰে, বাবা যিয়েই নহওঁক আমি আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ম। কিমান মাৰ খায়। ড্ৰামা অনুসৰি এই পাৰ্ট কল্লৰ আগতেও চলিছিল। যিয়ে অনেক উপদ্ৰৱ সহন কৰে তেওঁলোকেই সৌভাগ্যশালী হয়। তথাপিও আহি মিলিত হয়! তেওঁলোকৰ প্ৰালন্ধতো হৈ গ'ল। হয়, ইয়াৰ বাবে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়, অসুৰৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগিব। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা তেতিয়ালৈকে জ্ঞান অমৃত পান কৰিবই লাগিব। বাবাই নতুন নতুন কথা বুজাই থাকে। যুক্তি (উপায়) দি থাকে। ইয়াকে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা বুলি কোৱা হয়। বুদ্ধিৰ মন্থন চলি থাকিব লাগে। ৰাতিও শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি শুই যোৱা, সেৱাৰ চখ থাকিলে টোপনি আহিব জানো। চিন্তন চলি থাকিব। এইটো পইণ্টৰ ওপৰত কি কি বুজাম। অন্তৰত জ্ঞান ভালদৰে পাণ্ডলিব লাগে। যেতিয়া জ্ঞান মথিবা তেতিয়াহে ৰাজতিলকৰ লায়ক হ'বা। যিসকল চোকা চোকা সন্তান আছে তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰিব লাগে, বহুত জবৰদস্ত উপাৰ্জন, যাৰ ওচৰত লাখ কোটি আছে সেই সকলো শেষ হৈ যাব। অলপ সময়ৰ ভিতৰতে দেখিবা কি হয়। তাৰ পিছত মনুষ্যই সাৰ পাব। যুদ্ধ আদিৰ ৰিহাৰ্চেল হৈ থাকিব। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কোনো বস্তুৰ প্ৰতি আসক্তি ৰাখিব নালাগে। দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে। স্মৃতিৰ কৰচ সদায়েই পিন্ধি থাকিব লাগে।
- (2) নিদ্ৰাক জিনি প্ৰতি উশাহতে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, জ্ঞানৰ স্মৃতিৰে উপাৰ্জন জমা কৰিব লাগে। বুদ্ধিৰ মন্থন চলি থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** ব্ৰাহ্মণ জীৱনত সদায় পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোতা সৰ্ব প্ৰাপ্তি সম্পন্ন হোৱা।

এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনত দাতা বিধাতা আৰু বৰদাতা - এই তিনিওটি সম্বন্ধৰে ইমান সম্পন্ন হৈ যোৱা যে বিনা পৰিশ্ৰমেৰে আত্মিক আনন্দত থাকিব পাৰা। পিতাক দাতাৰ ৰূপত স্মৰণ কৰিলে আত্মিক অধিকাৰৰ নিচা থাকিব। শিক্ষকৰ ৰূপত স্মৰণ কৰিলে গড়লি ষ্টুডেন্ট (ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী) হওঁ, এই ভাগ্যৰ নিচা থাকিব আৰু সৎগুৰুৱে প্ৰতি খোজতে বৰদানেৰে চলাই আছে। প্ৰতিটো কৰ্মতে শ্ৰেষ্ঠ মত - বৰদাতাৰ বৰদান। এনেকৈ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন হৈ থাকিলে পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবা।

***শ্লোগান:-** বুদ্ধিৰ ভাৰহীনতা তথা সূক্ষ্মতাই সৰ্বাতোকৈ সুন্দৰ পাৰ্চনেলিটি (ব্যক্তিত্ব)।

!!ওম্ শান্তি!!
